

MARTA VISCARRO: SOBRIETAT ACOLLIDORA

PERE PUIG

L'activitat dels arquitectes pot anar des del disseny de petits objectes fins al disseny de ciutats. Des d'una cullera fins a un pla urbanístic. Des d'una joia fins a un paisatge.

Té un sentit que sigui així perquè la seva vocació és la de donar forma a les coses, amb el deure, no sempre acomplert, de fer-les pràctiques, sòlides i boniques.

De tota manera, aquesta pretensió de resoldre problemes tan diferents com el disseny d'una cadira o el d'un edifici és perillosa, perquè tot té el seu propi aprenentatge. Per això els arquitectes hem acabat fent cadires incomodíssimes, parcs amb els arbres equivocats o ciutats desagradables, i per això ha aparegut l'especialització.

Avui, hi ha arquitectes o dissenyadors que es dediquen només a l'urbanisme, n'hi ha que només es dediquen als jardins o fins i tot n'hi ha que només es dediquen al disseny de la il·luminació.

Una especialització més coneguda és la de l'interiorisme, que és aquella a la qual es dedica la Marta Viscarro. La seva obra es caracteritza per la voluntat d'anar més enllà d'escollir objectes de bon gust o acabats bonics. Ella és capaç de veure tot el potencial dels espais en què treballa. Coneix molt bé l'ofici, i no li fa cap por modificar parets i envans si així pot obtenir un resultat millor per als usuaris.

Els seus interiors són sobris però acollidors. La fusta i els colors càlids conformen uns espais que conviden a quedar-s'hi.

Us animo a visitar l'Empremta, al carrer de Santa Maria fent cantonada amb el passatge de Sant Miquel, i veure amb quina sensibilitat combina el nou i el vell. Amb quin gust ha harmonitzat colors i textures. No us en perdeu cap detall.

PERE PUIG I RODRÍGUEZ (Igalada, 1955) és arquitecte. Treballa amb despatx a Igualada des del 1983. El març passat va inaugurar-se a Santa Margarida de Montbui un dels seus projectes més recents, el Centre Cultural Mont-Àgora.

L'ESPAI CONVIU AMB LES PERSONES

XAVIER VIVES I SABATÉ

Potser no sabeu que els edificis que estan il·lustrats en els bitllets d'Euro no existeixen. Són representacions de diferents estils arquitectònics que trobem per Europa però no n'hi ha cap de real, i és que ningú no volia picabaralles entre estats o ciutats per veure qui hi tenia més o menys presència. A la pregunta de per què hi havia tan poca representació d'arquitectura moderna en els bitllets, el seu dissenyador i il·lustrador, Robert Kalina, s'explicava dient que a aquesta arquitectura li faltava força visual —cito de memòria— i que no tenia la potència dels monuments d'altres èpoques.

Realment tenia raó, i és que el que busca l'arquitectura contemporània no és la presència sinó l'experiència. El que va ser professor d'estètica a la Universitat de Barcelona José M. Valverde repetia en les seves classes que l'única manera d'avaluar l'estètica d'un edifici era vivint-hi i experimentant els espais que creava.

La paradoxa és que, per fruit de l'experiència de l'espai, aquest no s'ha d'imposar sinó que s'ha de convertir en un medi, en la tela on es desenvolupa la vivència. La presència física de l'objecte perd importància i es desmaterialitza.

No és gratuïta aquesta importància de l'experiència, perquè està lligada a la rellevància que donem a la persona i al que ella significa. Si hi ha una característica que distingeix els treballs de la

Marta Viscarro, és justament que la protagonista és sempre la persona. Els espais que crea són espais per viure i per fruit, mai no són espais «decorats» que imposin una forma de fer o de veure les coses.

Els ambients són modelats perquè la vida dels seus habitants transcorri amb naturalitat i senzillesa, deixant lloc perquè ells mateixos «acabin» l'espai i, en certa manera, el recreïn. Un disseny viu, un disseny modern, és sempre un disseny inacabat que dona joc a la llibertat.

La senzillesa dels interiors i exteriors de la Marta són expressió d'aquest respecte per les persones a les quals, abans de tot, ella vol conèixer, saber com són i com viuen, per poder desenvolupar la funcionalitat de l'espai en harmonia amb la personalitat dels qui l'han d'utilitzar.

Veiem sempre la intenció de facilitar les coses, de fer accessibles i entenedors l'espai i la funcionalitat, que no són altra cosa que facilitar el viure.

No categoritza, classifica o delimita l'espai en subespais, sinó que modela un espai únic en zones amb diferents «sabors» per a diferents humors; hi ha zones per a la companyia i zones per al recolliment, però sense aïllar ni separar, sense inamovibles parets limitadores. Amb l'ús intel·ligent de llums, banquetes, mobles baixos, portes corredisses, parets transparents... va conformant un espai multifuncional, col·laborador i integrat.

Un ambient ben concebut és aquell capaç de donar-nos la sensació d'immersió. Quan han estat considerats els detalls, els bons acabats, les unions de materials, succeeix una mena d'il·lusió que amara els sentits i, miris on miris, hi veus coherència i equilibri. Això no obstant, en els interiors de la Marta Viscarro no hi ha l'embotiment dels espais decorats, carregats de sofisticacions, sinó que més aviat hi trobem la normalitat i la quotidianitat del relat planer, però amb la mateixa il·lusió d'estar en un entorn acurat i acollidor.

La variació austera dels tons de color aporta la uniformitat i alhora proporciona una percepció d'amplitud i serenor, trencada aquí i allà per accents de colors vius que només tenen per funció ressaltar la uniformitat que els rodeja. Aquests accents centren l'atenció de l'observador i actuen com a punts de fuga visual i també d'exclamació de l'alegria de viure.

Hem parlat abans de l'experiència de l'espai que, en els interiors creats per la Marta, es manifesta en aquest goig vivaç i enèrgic. No és així estrany que moltes de les intervencions seves siguin recuperacions d'espais exteriors abans invisibles i inservibles. L'espai interior es perllonga cap enfora, cercant la vida del pati mediterrani, mentre la llum i l'aire envaeixen els interiors convivint amb el refugi de la llar.

Obtenim així l'ambigüitat de l'interior-exterior, la sensació indefinida d'assaborir la llum i l'aire tot estant a recer, o de fruitar en la comoditat del sofà sentint el sol a la cara. Ampliem l'espai i ens projectem cap a l'exterior.

Els exteriors es reconquereixen com a espais socials o com a espai de reflexió, amb racons per compartir i racons per llegir, per fruitar de la calidesa del sol o de la serenitat de la nit, però en tot cas ampliant la vivència del nostre habitatge; el lloc on sols hi havia roba estesa es converteix en un lloc per somiejar. Cada un d'aquests espais multifuncionals és ric en descobriments: graons, volums, llums, marquesines, tendals... van suggerint indrets i petits paisatges que la vida quotidiana s'encarrega de definir i completar.

Ja sigui en interiors recuperats o de nova planta, hi ha sempre una familiaritat propera i còmoda que és justament la que ens ha de proporcionar un bon disseny que consideri la persona com el seu primer objectiu.

XAVIER VIVES I SABATÉ (Igualdada, 1952) és llicenciat en Filosofia per la Universitat de Barcelona i diplomad en Disseny Industrial. Treballa com a il·lustrador i és professor de l'Escola Municipal d'Art Gaspar Camps, d'Igualdada. Ha publicat *L'ermità* (1998) i *Per un disseny mínim* (2010). Ha exposat en diverses ocasions els seus treballs artístics.

MARTA VISCARRO I TOMÁS (Igalada, 1965) és interiorista per l'escola Elisava de Barcelona (1987).

Del 1984 al 1987 combina els estudis amb experiències dins el món laboral en diferents despatxos d'arquitectura i disseny.

1987-2005. Treballa com a interiorista en un establiment dedicat a projectes i venda de moble de disseny a Igualada.

2005-2008. Treballa com a dissenyadora de piscines i d'espais exteriors en una empresa igualadina dedicada a la construcció de piscines i tractament d'aigües.

Actualment es dedica a dissenyar i gestionar projectes d'interiors i d'exteriors des del seu propi estudi a Igualada, on realitza obres de reformes d'habitatges, terrasses i piscines per a particulars, i locals com L'Empremta i el Parc West.

El novembre del 2013 rep el Premi Ciutat d'Igalada de disseny Gaspar Camps pel projecte de rehabilitació de la sala L'Empremta, de Gràfiques Vilanova.

El desembre del 2014 exposa la seva obra projectada a l'aparador de la sala L'Empremta de Gràfiques Vilanova.

